

Szegedi

Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.455/2021/5.

A felperesek:

I. rendű: (I. r. felperes neve) ((címe))

II. rendű: (II. r. felperes neve) ((címe))

A felperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Koczka Judit ügyvéd ((ügyvéd címe))

Az alperesek:

I. rendű: (I. r. alperes neve) ((címe).)

II. rendű: (II. r. alperes neve) ((címe).)

III. rendű: (III.r. alperes neve) ((címe).)

Az alperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kaszai Balázs ügyvéd ((ügyvéd címe))

Beavatkozó az alperesek érdekében:

(beavatkozó neve) Biztosító Zrt. (beavatkozó címe.)

A beavatkozó meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Ollé György ügyvéd ((ügyvéd címe))

A per tárgya:

Hagyatéki hitelezői igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 5.P.20.067/2021/21.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

Felperesek, 5.P.20.067/2021/22.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III. rendű alpereseknek személyenként 30 000 – 30 000 (harmincezer-harmincezer) Ft, a beavatkozónak 60 000 (hatvanezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III. rendű alpereseknek személyenként 20 000 – 20 000 (húszezer-húszezer) Ft, a beavatkozónak 15 000 (tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 831 999 (nyolcszázharmincegyezer-kilencszázkilencvenkilenc) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az I. és a II. rendű felperesek a (X) Bankból 10 000 000 CHF-ben nyilvántartott kölcsönt vettek fel, amely vonatkozásában közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tettek. A kölcsön biztosítására jelzálogjogot alapítottak a (ingatlan 1. címe, hrsz.-a) számú, valamint a (ingatlan 2. címe, hrsz.-a). szám alatti ingatlanokra.

[2] A pénzügyi intézet a kölcsönszerződést 2008. szeptember 8. napján felmondta, majd 2021. május 10-én értesítette a felpereseket, hogy követelését a (B.) Kft.-re engedményezte. Az engedményes, mint végrehajtást kérő kérelmére a felperesekkel mint adósokkal szemben a (...) Városi Bíróság által Vh.1203/2010. és Vh.1204/2010. számon kiállított végrehajtási záradékkal indult végrehajtási eljárás, amelyet az alperesek jogelődje, néhai (III.r. alperes neve) önálló bírósági végrehajtó fogatosított 0112.V.0924/2010. számon.

[3] A végrehajtást kérő személyében a végrehajtási eljárásban engedményezés folytán bekövetkező jogutódlás miatt többször változás következett be. A jelenlegi végrehajtást kérő a (R.) Kft., amely kényszertörlesztés alatt áll.

[4] A (ingatlan 1. címe) szám alatti lakásingatlan árverési értékesítésére 2013. augusztus 12. napján került sor. Az árverési vevő a (L.) Kft. Az ingatlan vételára 5 600 000 Ft volt, amelyből 800 000 Ft vételárelőleget a vevő megfizetett. A vevő tulajdonjoga 2013. december 4. napján került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

[5] A (ingatlan 2. címe) ingatlan tulajdonjogát a sikertelen árverési értékesítés útján a (N.) Kft. végrehajtást kérő szerezte meg 2013. június 6. napján kelt nyilatkozatával 3 500 000 Ft vételáron beszámítással. Tulajdonjogát 2014. január 23-án bejegyezték.

[6] A II. rendű alperes tulajdonát képező (ingatlan 3. hrsz.-a) hrsz.-ú ingatlan ugyancsak végrehajtás alá került, tulajdonjogát a 2013. augusztus 12-én vásárolta meg árverési értékesítésen 2 100 000 Ft vételár ellenében a (N.) Kft végrehajtást kérő. Tulajdonjoga 2013. december 9-én került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

[7] A felperesek 2019. június 5-én a (...) Járásbíróság előtt 3.P.20.476/2019. számon keresetet terjesztettek elő néhai (III.r. alperes neve) I. rendű, a (X) Bank Zrt. II. rendű és az (A.) Zrt. III. rendű alperesek ellen 10 400 000 Ft kártérítés címén történő megfizetése iránt.

[8] Az eljárás áttétel folytán a Gyulai Törvényszéken (...) számon folyt. A törvényszék 17. sorszámu végzésében néhai (III.r. alperes neve) 2020. július 3. napján bekövetkezett halála miatt az eljárás félbeszakadását állapította meg.

[9] (III.r. alperes neve) hagyatékát (közjegyző neve) közjegyző ideiglenes hatállyal jelen per alpereseinek mint törvényes örökösöknek adta át, akik vitatták a felperesek hagyatéki eljárásban előterjesztett hagyatéki hitelezői igényét.

A kereset és az ellenkérelem

[10] A felperesek 2021. május 13. napján terjesztették elő keresetüket a jelen per alpereseivel, mint néhai (III.r. alperes neve) jogutódaival szemben. Pontosított keresetükben az I. rendű felperes kérte, kötelezze a bíróság az alpereseket személyenként 1 600 000 Ft és annak 2014. június 1. napjától járó késedelmi kamata, ezt meghaladóan az I. rendű alperest 1 666 666 Ft, a II. és a III. rendű alpereseket személyenként 1 666 667 Ft és ezen összeg 2014. július 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére.

[11] A II. rendű felperes kérte az alpereseket személyenként 700 000 Ft és annak 2014. július 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezni. Kérték annak megállapítását, hogy az alperesek az örökhagyó tartozásáért a hagyaték megjelölt tárgyaival felelnek.

[12] Keresetük jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 339. § (1) bekezdését, 349. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 7:94. – 7:97. §-át, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. (Vht.) 151. § (1) – (2) bekezdését, és 158. § (7) bekezdését jelölték meg.

[13] Jogi érvelésük szerint az alperesek jogelődje azzal a magatartásával, hogy a végrehajtási eljárásban velük szemben fennálló követelés összegét nem csökkentette az árverési vételárral, nekik kárt okozott. Nem észlelte, hogy a teljes árverési vételár nem került kiegyenlítésre. A végrehajtást kérő enélkül járult hozzá az ingatlan tulajdoni lapjáról a jelzálogjog törléséhez, ezáltal az ingatlan kikerült a fedezetül szolgáló vagyontárgyak közül. Kártérítés iránti igényük akkor vált esedékessé, amikor az árverési vevő tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került, mert káruk az ingatlanok elvesztésében állt. Az elévülés kezdő időpontját az I. rendű felperes 2013. december 4. napjában, illetve 2014. január 23. napjában, a II. rendű felperes pedig 2013. december 9. napjában jelölte meg. Azt, hogy a teljes árverési vételár nem nyert kiegyenlítést, igazolja az alperesi jogelőd 2014. május 26. napján készített elszámolása.

[14] Hivatkoztak arra is, hogy a végrehajtás a 2014. évi XXXVIII. tv. (DH1 tv.) 17. § (3) bekezdése alapján 2014. július 25. napjától 2016. december 31-éig szünetelt, mely időtartam alatt az elévülés nyugodott.

[15] Érvelésük szerint az elévülési határidő megszakadását eredményezte a 2019. márciusi perindítás, mert a rPtk. szabályai szerint az alperesek jogi képviselője részére kézbesített keresetlevél írásbeli felszólításnak tekintendő, amely az elévülést megszakította.

[16] Hivatkoztak arra is, hogy a végrehajtást kérő a végrehajtható okiraton forintosítva jelölte meg a behajtandó összeget. A végrehajtnak a végrehajtást a kérelem előterjesztésekor rögzült árfolyammal kellett volna lefolytatnia.

[17] Az alperesek alaki védekezésükben a per megszüntetését kérték perfüggőségre hivatkozással. Érdemi védekezésük a kereset elutasítására irányult. Hivatkoztak továbbá a felperesi követelés elévülésére.

[18] Az alperesek jogelődjének felelősségbiztosítója beavatkozóként az alperesekével tartalmilag mindenben megegyező ellenkérelmet terjesztett elő.

[19] Az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú végzésében az alperes és a beavatkozó per megszüntetésére irányuló kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. A felperest marasztalta az alperesek perköltségében. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett 624 000 Ft kereseti illeték az állam terhén marad.

[21] Megállapította, a felperesek által állított kártérítési igény elbírálására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: rPtk.) rendelkezései az irányadók. A jogvita érdemét megelőzően az alperesek és a beavatkozó elévülési kifogását vizsgálta. Megállapította, a kár bekövetkezésének felperesek által megjelölt időpontjaira (2013. december 4., 2013. december 9., 2014. január 23.) tekintettel – ha keletkezett is kár – az elévülés az I. rendű felperes vonatkozásában 2018. december 4-én, illetve 2019. január 23-án, a II. rendű felperes vonatkozásában 2018. december 9-én bekövetkezett. A felperesek 2021. május 13-i perbeli igényérvényesítése ezért az elévülési határidőn túli. Utalt arra, hogy a felperesek által hivatkozott előzményi per megindításának időpontjában 2019. június 5-én már szintén bekövetkezett az elévülés. Hangsúlyozta, olyan körülményt, amely az elévülés megszakadásához vagy nyugvásához vezetett volna, a felperesek nem jelöltek meg. Nem eredményezték azt a DH1 tv. határidők megszakadására és a végrehajtás szünetelésére vonatkozó rendelkezései. A DH1 tv. 1. § (1) bekezdése értelmében annak hatálya a 2004. május 1. napja és a törvény hatálybalépésének napja között kötött fogyasztói szerződésekre terjedt ki. A felperesek követelésének jogalapja azonban az rPtk. 339. § (1) bekezdésén és a 349. § (1) bekezdésén alapul. A DH1 tv. rendelkezései emiatt a végrehajtóval szemben érvényesített kártérítési igény elévülése szempontjából nem bírnak jelentőséggel.

[22] Elfoglalt álláspontjára tekintettel szükségtelennek tartotta a jogorvoslat kimerítésének tisztázása érdekében a végrehajtási iratok beszerzését illetve a tanúbizonyítási indítvány teljesítését.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[23] A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresetük szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése téves volt, mert nem tartalmazta, hogy a felpereseknek az alperesi elévülési kifogással kapcsolatban bizonyítási kötelezettsége lenne.

[24] Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a végrehajtó 2014. május 26-i iratát tekintette intézkedésnek, holott megjelölték, a végrehajtó intézkedése a 325. sorszámot viseli, amelyet a 2014. június 4-i beadványuk kapcsán tett a végrehajtó. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be a végrehajtási iratokat, pedig igazolták, hogy azok beszerzése a részükről nem járt eredménnyel.

[25] Az előzményi perben eljáró (....) Járásbíróság az alperesek jogelődjével a keresetlevelet közölte, a kézbesítés megtörtént. Erre figyelemmel az – mint írásbeli felszólítás – a rPtk. szabályai szerint az elévülést megszakította. Téves az elsőfokú ítélet megállapítása, hogy a (.....) Járásbíróságon előterjesztett keresetlevél joghatásai elenyésztek. Érvelésük szerint az, hogy nem a félbeszakadt pert folytatták, csak akkor bírna jelentőséggel, ha a jogvitát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) szabályai szerint kellene elbírálni. Hivatkoztak arra, az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés kapcsán a károkozás tekintetében releváns ténynek a 2014. május 26-i végrehajtói intézkedést, míg az ítéletben az ingatlanok tulajdonjoga törlését és az árverési vevők tulajdonjogának a bejegyzését tekintette.

[26] Előadták, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás téves, illetve elírásokat is tartalmaz: nem tüntette fel az (R.) Kft. végrehajtást kérő megjelölésében a kényszertörlésre utaló megjelölést; pontatlan a tényállás a tekintetben, hogy a (...) Járásbíróságon indítottak keresetet az ügyben, valójában ugyanis a keresetlevél előterjesztésére a (.....) Járásbíróságon került sor.

[27] Téves az az ítéleti álláspont is, hogy a DH1 tv. rendelkezései nem relevánsak. Hangsúlyozták, a DH1 tv. a végrehajtási eljárásra kihatott, abban 2014. június 25-e és 2016. december 31-e között érdemi nyilatkozatot nem lehetett tenni. Ebből adódóan a követelés csökkenését sem volt lehetőség bejelenteni, vagy elérni. Hangsúlyozták, a végrehajtó károkozása azzal realizálódott, hogy az ingatlanok elvesztek, azok értéke azonban elszámolásra a végrehajtási eljárásban nem került, ezért nem mellőzhető annak a körülménynek az értékelése, hogy volt-e esély a végrehajtási ügyben az elszámolásra, illetve ez az esély mikor szűnt meg. Ez pedig a végrehajtást kérő kényszertörlés alá kerülése. Káruk tehát 2016. szeptember 30. napján következett be, mivel a végrehajtást kérő kényszertörlés alá kerülésével az elszámolás lehetősége kizárttá vált. Megítélésük szerint e tény az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetése keretében is meg kellett volna jelölnie.

[28] Kifogásolták, az ítélet nem tartalmazza, hogy a tulajdoni lapok beszerzése iránti kérelmet a bíróság miért utasította el. Nem ismert, hogy az e körben tett ténymegállapításait mire alapítja.

[29] Arra az esetre, ha a per fő tárgyát érintő fellebbezésük alaptalannak bizonyulna, indokolt az őket terhelő perköltség csökkentése. Érvelésük szerint a megállapított perköltség nem áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Részletezték ezzel kapcsolatos álláspontjukat, hangsúlyozva, hogy a beavatkozó nem a felperesi kezdeményezésre lépett az eljárásba.

[30] A Pp. 381. §-án alapuló fellebbezési kérelmüket arra az esetre terjesztették elő, ha a felajánlott bizonyítás teljesítése a másodfokú eljárásban nem észszerű, különösen ha a másodfokú bíróság anyagi pervezetéssel kapcsolatos álláspontja az elsőfokú bíróságétól eltérő és ez további bizonyítás lefolytatását teszi szükségessé. Továbbra is fenntartották az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványukat.

[31] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérték. Költségigényüket személyenként és alperesenként 100 000 Ft-ban jelölték meg azzal, hogy jogi képviselőjük áfa fizetésére köteles.

[32] Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a felperesek követelése elévült. Hangsúlyozták, a 2019. június 5-i keresetindítás is az elévülési határidőn kívül történt. A fellebbezésben írtakkal ellentétben a felperesek részletes és alapos tájékoztatást kaptak az elévüléssel kapcsolatban az anyagi pervezetés körében már a perfelvételi tárgyalás előtt.

[33] Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Az I. rendű felperessel szemben 76 010 Ft, a II. rendű felperessel szemben 19 240 Ft ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy képviselője áfa fizetésre köteles.

[34] Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetési kötelezettsége körében tett felhívására a felperesek maguk jelölték meg az elévülés kezdő időpontját, és csatolták állításuk alátámasztására az ingatlanok tulajdoni lapját.

[35] Utalt arra, ha az ellenérdekű fél a felperesektől eltérő, ugyanakkor a bírósággal megegyező jogértelmezésre külön felhívja a figyelmet, akkor a bíróságnak nem kell az anyagi pervezetés eszközével élnie.

[36] A felperesek nem jogi érvelésüket változtatták meg, amikor arra hivatkoztak, hogy veszteségük 2016. szeptember 30. napjával következett be, hanem új tényt állítottak, amelyre a Pp. 373. §-a alapján nincs jogszabályi lehetőség.

[37] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összege nem eltúlzott.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[38] A fellebbezés alaptalan.

[39] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a) – b) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá, hogy felülbírálati jogkörei közül melynek, vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól. A fellebbezésben előadottak alapján a felperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatára irányul a Pp. 369. § (2) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával. A felperesek hivatkoztak ugyan eljárási jogszabály, a Pp. anyagi pervezetést szabályozó 237. §-ának a megsértésére is, az anyagi pervezetés felülbírálatára azonban nem eljárásjogi kérdés, hanem azt az anyagi jogi felülbírálat részeként kell kezelni. Az anyagi jogi felülbírálatot tehát – anyagi pervezetési hibát sérelmező fellebbezés esetén – megalapozhatja eljárási szabálysértésre történő hivatkozás is (BDT2019. 4084/I.).

[40] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak kifejtett indokaival is egyetért.

[41] A fellebbezésnek az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságaival és pontatlanságaival kapcsolatos kifogása annak megalapozottsága esetén sincs az érdemi döntésre kihatással.

[42] Az elsőfokú bíróságot az anyagi pervezetési tevékenységét illetően nem terheli mulasztás az alábbiakra tekintettel.

[43] A bíróság a Pp. 237. §-ában szabályozott anyagi pervezetési tevékenységét szükség esetén és kizárólag a kereset és az ellenkérelem, valamint az érvényesíteni kívánt jog korlátai között végzi. Az anyagi pervezetéssel megvalósuló bírói közrehatási tevékenység nem korlátozhatja a fél rendelkezési jogát. A bíróság az anyagi pervezetés körében kizárólag arra szorítkozhat, hogy a felek nyilatkozataikat a szükséges mértékig és kellő részletességgel kiegészítsék, az annak tisztázására irányuló pervezetés nem eredményezhet az eredetileg előadottak tartalmával ellentétes előadásokat és kérelmeket. A tények előadása és a jogállítás, valamint a bizonyítékok rendelkezésre bocsátása ugyanis a fél feladata. A perfelvétel során a bíróság közrehatási kötelezettsége a Pp. 183. § (1) bekezdésében szereplő tartalmi elemekkel kapcsolatban áll fenn. E szerint a perfelvétel körében a felek perfelvételi iratban feltüntetett vagy perfelvételi tárgyaláson előadott tényre és jogra vonatkozó állítással, tagadással, be- vagy elismeréssel, ezekből következő kérelemmel, a tények megállapításához szükséges bizonyítási indítvánnyal, a bizonyítékok és a bizonyítási indítványok értékelésére vonatkozó nyilatkozattal, valamint bizonyítási eszköz rendelkezésre bocsátásával – a bíróság közrehatása mellett – meghatározzák a jogvita kereteit. Adott esetben tehát az anyagi pervezetés – egyebek mellett – magában foglalja a felek tájékoztatását a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási kötelezettségről, és a bizonyítási teherről. Lényeges továbbá, hogy amennyiben a felek nyilatkozatai egyértelműek, teljesek és az előadások nem önellentmondóak, vagy a jogi

képviselővel eljáró fél ellenfele, rámutatott a nyilatkozat hiányos, homályos vagy ellentmondó voltára, azaz a hiányosság ismert, az anyagi pervezetés szükségtelen.

[44] A jelen perben az alperesek és a beavatkozó írásbeli ellenkérelmükben előterjesztették az elévülési kifogást. A felperesek válasziratukban részletesen kifejtették az elévülést vitató álláspontjukat, hivatkozva az elévülés nyugvását és megszakadását előidéző tényekre. Az elévülés kezdő időpontját, a nyugvást és a megszakadást előidéző körülményeket illetően tett nyilatkozatuk azonban nem volt egyértelmű, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (1) bekezdése alapján terhelő anyagi pervezetési kötelezettsége körében felhívta a felpereseket nyilatkozatuk pontosítására. A felperesek a 20. sorszámú előkészítő iratukban egyértelműen megjelölték az elévülés álláspontjuk szerinti kezdő időpontját, a tulajdonjoguk ingatlan-nyilvántartásából történő törlésének a dátumát. Ennek alátámasztására csatolták az ingatlanok nem hiteles tulajdoni lap másolatait. Itt jegyzi meg az ítéltábla, nem értelmezhető az ezzel összefüggésben tett fellebbezési előadás (tulajdoni lapok beszerzésére vonatkozó indítvány mellőzése, stb.). Azt az alperesek és a beavatkozó nem vitatták, ezért további bizonyítás szükségessége ezzel összefüggésben nem merült fel. Ebből következően az elsőfokú bíróságot – a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben – e körben anyagi pervezetési kötelezettség nem terhelte.

[45] Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak a felperesek egyértelmű tényállítása alapján kellett az elévülést vizsgálnia.

[46] A felperesek elsőfokú eljárásban tett nyilatkozata alapján káruk bekövetkeztének és ezáltal az elévülés kezdetének az időpontja tulajdonjoguk ingatlan-nyilvántartásból történő törlésének a dátuma. Tény, hogy ehhez képest a felperesek perbeli keresetüket a rPtk. 324. § (1) bekezdésében írt 5 éves határidőn túl terjesztették elő.

[47] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy a felperes által megjelölt tények és körülmények nem eredményezik az elévülés nyugvását illetve megszakadását. Az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokaival mindenben egyetért, azt megismételni nem kívánja, visszautal arra.

[48] Csupán utal az ítéltábla arra, a követelés bírósági úton való érvényesítése a rPtk. hatálya alatt kialakult bírói gyakorlat alapján valóban az elévülést megszakító írásbeli felszólításnak tekintendő. A felperesek azonban az előzményi perbeli keresetüket az elévülési határidő elteltét követően terjesztették elő, így az az elévülés megszakadását eredményező joghatást nem váltott ki.

[49] A felperesek perorvoslati kérelmükben – azt a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján értelmezve – továbbra is hivatkoznak arra, hogy károsodásuk ingatlanaik elvesztésével bekövetkezett, emellett azonban azt is állították, hogy káruk akkor következett be, amikor a végrehajtást kérő kénysztörölés alá került. Fellebbezési előadásuk tehát ellentmondásos. Ennek azonban azért nincs jelentősége, mert ez utóbbi hivatkozás új tényállítás, amelynek figyelembevételére a Pp. 373. § (2) bekezdésében írt feltételek hiányában nincs jogszabályi lehetőség.

[50] Megjegyzi az ítéltábla, az, hogy a végrehajtást kérővel szemben kénysztörölési eljárás folyik, és az elszámolásra nem került sor, a kár tényének és összepszerűségének a bizonyítatlanságát, illetve az igényérvényesítés idő előttiségét eredményezi, ami szintén a kereset elutasításához vezetne. A bíróságnak azonban mindenképp az elévülést kellett vizsgálnia, mert az elévülés joghatása, hogy az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet [rPtk. 325. § (1) bekezdés, BH2013. 189.].

[51] A felperesek fellebbezésükben támadták az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is, perorvoslati kérelmük azonban e tekintetben petitumot nem tartalmaz, ezért az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének felülbírálatára nem kerülhetett sor.

[52] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[53] A felperesek fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek és a beavatkozó másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperesek és a beavatkozó másodfokú perköltségként egyaránt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján számított ügyvédi munkadíjat számították fel. Az ítéltábla azt a 3. § (6) bekezdése alapján lényegesen mérsékelte hiszen a jogi képviselők által kifejtett tevékenység nem kívánt különösebb felkészülést, mert túlnyomórészt az elsőfokú eljárásban már kifejtett védekezésük megismétlésére került sor. Nem hagyható továbbá figyelmen kívül az sem, hogy valamennyi alperest ugyanazon meghatalmazott képviselte és valamennyi alperessel szemben előterjesztett kereset ténybeli és jogi alapja azonos volt.

[54] A felperesek személyes költségmentesség kedvezményében részesültek, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2022. március 16.

Dr. Béri András sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró